

Дороговкази

Роджер Желязни

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Дьомін Д.Є.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Два

—Спиняйся! — гукнула Лейла.

Ренді негайно звернув направо й загальмував. Небо, пульсуючи, перейшло в перламутровий досвіток.

— Назад край узбіччя.

Кивнувши, він увімкнув задню.

— До отих? Може, ми пішки...

— Хочу краще їх ро здивитися, перш ніж виходити.

— Гаразд, — він повільно поїхав назад.

Вона обернулася, розглядаючи б итий часом сірий автомобіль. У ньому сиділо двоє. Обоє здавалися б іловолосими, але світло б уло непевне. Обоє наче дивилися на неї.

— За мить водійські двері відчиняться, — тихо сказала Лейла.

Водійські двері відчинилися.

— Тепер протилежні.

Відчинилися протилежні двері.

— Старий за кермом, стара — пасажирка...

Старий і стара вийшли з машини й ру шили наперед, не зачиняючи дверей. За одяг їм правили пошарпані обмотки, що трималися завдяки широким поясам.

— Зупиняйся, — звеліла Лейла. — Ходімо допомагати. У них ро зподільник запалювання від'єднався.

— Це тобі теж привиділося?

— Ні.

Вона відчинила двері, вибралася й пішла назад. Він наслідував її приклад. Спершу, поки підходив, йому здалося, що водій застарий кермувати. Геть сутулий, він спирався на автомобіль. Вільна ру ка трохи тремтіла; суха й поцяткована, з пальцями, як ті пазури. Лице б уло дуже зморшкувате, брови — білісінькі, як і волосся. Аж тут його очі — зелені, майже вогнисті, — упіймали Ре нді і стали тримати. Була в них якась обізнаність; ще метри три тому про неї

годі б уло здогадатися. Ренді всміхнувся, але той ре акції не проявив.

Лейла ж тим часом наблизилася до старої і говорила до неї мовою, для Ре нді не зрозумілою.

— Хочете, під капот зазирну? — сказав він старому. — Можливо, я допоміг б и.

Не діставши відповіді, повторив це праговіркою. Це теж не викликало ре акції. Чоловік ніби вивчав його обличчя, одяг, рухи. Від такого незвичного ро згляду Ре нді почувся незручно. Благально глянув на Лейлу.

— Так-так, — заохотила та. — Залізь під капот і полагодь. Машина для них — темний ліс. Я саме пояснюю про пальне.

Нахиляючись відімкнути капот, Ренді помітив, як Лейла вручає жінці цілу пачку грошей. Старий відсахнувся, побачивши, як прочиняється накривка. А піднявши її до упору, Ренді почув од старого короткий вигук.

Справді, від'єднаний ро зподільник. Ренді вернув його куди слід і затис. Швидко оглянувши ре шту частин двигуна, нічого ро зладнаного не знайшов.

— Чи не могли б ви завести машину, шановний?

Глядь — а той йому просто всміхається.

— Не знаю, чи ви ро зумієте, але треба пустити двигун, — старий ані ворухнувся, ані відповів. Тож Ре нді сказав: — Добре, я сам.

Обійшов чоловіка, зазирнув у машину. Ключ б ув у замку. Ренді ковзнув на сидіння і спробував увімкнути запалювання. За мить двигун завівся. Ренді його заглушив і виліз назовні. Усміхнувся старому у відповідь і кивнув.

— Ось і все.

Той ра птом кинувся просто на нього й по-ведмежому обійняв. Був несподівано дужий, а віддих мав аж гарячий.

— Ім'я, ім'я ваше, добродію? — спитався старий.

— Ренді. Я Ре нді... Доракін, — сказав він, випручуючись.

— Доракін. Добре ім'я!

Обійшовши машину, Лейла б ула вже позаду них. За нею прийшла і стара.

— З ними все б уде гаразд, — запевнила Лейла. — Поїхали. Нам пора — до останнього повороту на Вавилон.

Щось просичала старому, той кивнув. Пригорнула стареньку і, відірвавшись нарешті, пішла до машини, а Ре нді — швиденько за нею. Озирнувшись, побачив, що пара вже сіла в автомобіль. Почув, як завівся двигун. Відтак авто виїхало на Дорогу і зникло. Тут зійшло сонце, і він помітив, що Лейла плаче. Відвернувся, а на душі стало дивно.

• • •

Далі — у повній книжці «Дороговкази».
nashaknyga.com.ua